

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 48/2019-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. februára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti GAMO, a. s., Kyjevské námestie 6, Banská Bystrica, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Suchý, spol. s r. o., Horná 13, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Suchý, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 S 3/2016-67 z 19. júla 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžfk 55/2017 z 8. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti GAMO, a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. novembra 2018 sa obchodná spoločnosť GAMO, a. s., Kyjevské námestie 6, Banská Bystrica (ďalej

len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 S 3/2016-67 z 19. júla 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžfk 55/2017 z 8. augusta 2018 a ktorým by napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň požiadala o priznanie náhrady trov konania.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa žalobou doručenou krajskému súdu 8. januára 2016 domáhala preskúmania zákonnosti „Protokolu o výsledku kontroly dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní č. 12196-7000/2014-OK/5 zo dňa 10. 09. 2015“ (ďalej len „protokol“) vydaného Úradom pre verejné obstarávanie (žalovaným). Žalobu odôvodnila tým, že jej bolo «*listom č. 12196-7000/2014-OK/2 zo dňa 11. 02. 2015 doručené oznámenie žalovaného o začatí výkonu kontroly po uzavretí zmluvy, a to použitého postupu zadávania nadlimitnej zákazky z roku 2010, so zameraním na kontrolu postupu po uzavretí zmluvy na predmet zákazky „Vzdelaný zamestnanec – strategická výhoda“ postupom zadávania podprahovej zákazky na poskytnutie služby podľa § 99 a § 101 zákona o verejnom obstarávaní, ku ktorej bola zverejnená Výzva na predkladanie ponúk na internetovej stránke žalobcu dňa 20. 10. 2010... Dňa 06. 11. 2015 bol Protokol prerokovaný medzi žalobcom a žalovaným, o čom bola vyhotovená zápisnica č. 12196-7000/2014-OK/9 s tým, že proces kontroly bol ukončený 06. 11. 2015... Žalobca mal za to, že napadnutým rozhodnutím a postupom žalovaného bol ukrátený na svojich právach, nakoľko tieto neboli v súlade s ustanoveniami zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní (ďalej aj ako „ZVO“), zistenie skutkového stavu žalovaným je nedostačujúce na riadne posúdenie veci, rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď sa žalovaný nevysporiadal s právnym a skutkovým stavom platným v čase vyhlásenia verejného obstarávania. Žalovaný správny orgán vo svojom rozhodnutí iba konštatoval porušenie predpisov verejného obstarávania vo všeobecnej rovine bez dostatočného odôvodnenia, čím spôsobil nepreskúmateľnosť tohto rozhodnutia na ujmu žalobcu.».*

3. Krajský súd napadnutým uznesením žalobu sťažovateľky odmietol podľa § 98 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku (účinného od 1. júla 2016, ďalej aj „SSP“) ako neprípustnú, keďže smeruje proti aktu orgánu verejnej správy v administratívnom konaní, ktoré nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach sťažovateľky, a ako také nepodlieha súdnemu prieskumu v správnom súdnictve. Krajský súd dodal, že *„súdna prax v minulosti pripustila i súdne preskúmanie protokolu Úradu pre verejné obstarávanie o kontrole dodržiavania ZVO (rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 5 Sžf 26/2012), avšak za situácie, keď úrad uložil kontrolovanému v záveroch protokolu povinnosť uviesť zistené nedostatky do súladu so zákonom (priamo zasiahol do právnej sféry kontrolovaného) a kontrolovaný nemal k dispozícii žiaden iný prostriedok ochrany svojich práv v rámci správneho súdnictva, pretože úrad nevyvodil voči kontrolovanému deliktuálnu zodpovednosť za zistené porušenia zákona a poskytovateľ finančného príspevku bez ďalšieho odmietol akceptovať výsledky verejného obstarávania a bez rozhodnutia podľa zákona č. 528/2008 Z. z. odstúpil od zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku.“*.

4. Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľka podala kasačnú sťažnosť odôvodnenú tým, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP]. Sťažovateľka presvedčená o tom, že *„napadnuté rozhodnutie je možné považovať za rozhodnutie preskúmateľné v správnom súdnictve“*, v kasačnej sťažnosti namietala, že *„predmetné rozhodnutie žalovaného jednoznačne zasahuje do práv a povinností tretích osôb, a to konkrétne do práv a povinností žalobcu tým, že konštatuje určité porušenie ustanovení zákona o verejnom obstarávaní v už skončenom a úspešne realizovanom projekte žalobcu“*, a to napriek tomu, že *„postupoval tak, ako mu to riadiaci orgán schválil“*.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením kasačnú sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu zamietol podľa § 461 SSP ako nedôvodnú, keďže *„napadnutý správny akt nepredstavuje zásah do práv a právom chránených záujmov žalobcu, a preto nepodlieha súdnemu prieskumu... Ide o podkladový materiál, ktorý nemôže mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu. Keďže správna žaloba voči takýmto aktom je neprípustná*

podľa § 7 ods. 1 písm. e) SSP, postupoval krajský súd správne, keď odmietol žalobu pre neprípustnosť súdneho prieskumu podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP... Uvedené právne závery vyplývajúce zo skoršej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu sa rovnako vzťahujú aj na sťažovateľom ku kasačnej sťažnosti priložené správy o zistených nezrovnalostiach a na žiadosti na vrátenie finančných prostriedkov v stanovenej lehote (pozri aj rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžf 87/2015 zo 14. februára 2017, sp. zn. 1 Sžf 95/2015 zo 14. februára 2017, sp. zn. 4 Sžf 56/2015 z 8. júna 2016).“. V tejto súvislosti najvyšší súd citoval závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sžfk 9/2017 z 22. augusta 2017 vydaného v podobnej veci, z ktorých vyplýva, že „rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti súdneho preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy je teda vždy ich spôsobilosť zasiahnuť do práv, slobôd alebo záujmov subjektov, ktorým sú určené, ako to správne tvrdí žalobca. Súdnemu preskúmaniu preto podliehajú aj také správne akty orgánov verejnej správy, ktoré nespĺňajú formálne náležitosti rozhodnutia, za predpokladu, že sa nimi právne záväzným spôsobom (bez možnosti nápravy prostredníctvom riadnych opravných prostriedkov) zakladajú, menia alebo rušia práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo sa ich priamo dotýkajú... Kasačný súd sa však stotožňuje s názorom žalovaného, že napadnutý protokol a zápisnica o jeho prerokovaní uvedené požiadavky pre prípustnosť súdneho preskúmania v správnom súdnictve nespĺňajú... Protokol o kontrole dodržiavania zákona o verejnom obstarávaní ani zápisnica o jeho prerokovaní však žiadnu povinnosť žalobcovi neukladajú.“.

6. S uvedenými závermi všeobecných súdov sťažovateľka nesúhlasí a v sťažnosti vyslovuje presvedčenie, že „príslušné súdy mali a mohli v medziach zákona vykonať všetky potrebné úkony za účelom preskúmania predmetného rozhodnutia a postupu správneho orgánu“. Podľa jej názoru „protokol je v rozpore so zákonom, skutočnosti v ňom uvádzané sa nezakladajú na pravde, tieto nemajú oporu v hmotnom práve, na čo sťažovateľ v priebehu správneho konania niekoľkokrát upozorňoval. Uvedené zostalo aj naďalej bez povšimnutia, keď konajúce súdy protokol nechali v platnosti, keď ho nezrušili, čím v podstate odobrili celý tento nezákonný proces a v dôsledku postupu správnych orgánov a súdov sťažovateľ nemá reálnu možnosť domôcť sa svojich práv... Ved' ak napadnuté rozhodnutie (protokol) alebo správy o zistených nezrovnalostiach a žiadosti o vrátenie

finančných prostriedkov neznamenujú, resp. nemôžu znamenať zásah do práv sťažovateľa, potom sťažovateľovi nie je zrejmé, ako na podklade týchto rozhodnutí a zistení môže správy orgán – Úrad vládneho auditu začať správne konanie a finančné prostriedky od sťažovateľa uvedené v správach a žiadostiach vymáhať“. Na podporu uvedených argumentov sťažovateľka k sťažnosti pripojila uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 31/2011 z 25. augusta 2011, sp. zn. 5 Sžf 26/2014 z 28. apríla 2016 a sp. zn. 2 Sdo 13/2016 z 25. októbra 2016, ktorými mal, podľa jej názoru, rozhodnúť odlišným spôsobom, čím došlo nielen k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ale aj k porušeniu jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, a to z dôvodu nepostúpenia prejednávanej veci veľkému senátu najvyššieho súdu v zmysle § 22 v spojení s § 466 SSP.

II.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému

sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 1 S 3/2016-67 z 19. júla 2017 (bod 3) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžfk 55/2017 z 8. augusta 2018 (bod 5).

9. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

10. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

11. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

12. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájitelným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájitelnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo

na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby sudy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého uznesenia krajského súdu bol príslušný najvyšší súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu, preto sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

14. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

15. „Kasačný súd preskúmava napadnuté rozhodnutie zásadne z hľadiska uplatnených dôvodov kasačnej sťažnosti (sťažnostných bodov). Kasačný súd skúma, či tu existuje uplatnený dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. a) až j) a jeho náležité vymedzenie podľa § 440 ods. 2... Zamietnutie kasačnej sťažnosti je meritórnym rozhodnutím kasačného súdu. Kasačný súd po vecnom preskúmaní zamietne kasačnú sťažnosť, ak nie je dôvodná, a teda napadnuté rozhodnutie krajského súdu je správne...

Ak kasačný súd zamietá kasačnú sťažnosť, nemôže sa obmedziť iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ale musí sa zaoberať so všetkými podstatnými tvrdeniami účastníkov konania a náležite sa s nimi vysporiadať... Ak kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietne, pôvodné rozhodnutie krajského súdu ostáva bez zmeny.“ (Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2018, s. 1717 a 1718.).

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa vzhľadom na predmet posudzovaného konania nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel jej účel a význam. Napadnuté uznesenie nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky, pričom v súlade s požiadavkami na riadne odôvodnenie rozhodnutia (§ 139 ods. 2 a 3 SSP v spojení s § 147 ods. 2 a § 452 ods. 1 SSP) a ústavne konformným spôsobom odôvodnil aj odklon od doterajšej rozhodovacej praxe (body 29 a 30 napadnutého uznesenia). Z ústavnoprávneho hľadiska niet ani žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia, pretože sú dostatočne a presvedčivo odôvodnené.

17. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti ani len netvrdila (tým menej preukázala), že by jej bola uložená sankcia za spáchanie správneho deliktu na úseku verejného obstarávania. Protokol vydaný v rámci administratívnej kontroly verejného obstarávania podľa zákona č. 25/2006 o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, preskúmania zákonnosti ktorého sa sťažovateľka prostredníctvom správnej žaloby domáhala, nemá charakter rozhodnutia orgánu verejnej správy spôsobilého zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb.

18. V tejto súvislosti aj najvyšší súd judikoval, že „*Protokol o výsledku dodržiavania zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako i zápisnica o jeho prerokovaní v prípade, ak kontrolovanému subjektu neukladajú práva a povinnosti, sú iba podkladovým materiálom pre prípadné rozhodnutie o uložení sankcie za spáchanie správneho deliktu na úseku verejného obstarávania (§ 149 citovaného zákona). Tieto správne akty nie sú spôsobilé zasiahnuť do práv a povinností kontrolovaného subjektu, pretože majú iba predbežnú povahu, a preto nepodliehajú súdnemu prieskumu. Až v prípade, ak správny orgán zvolí na základe zistení z kontroly zákonom predpísaný postup (podľa § 27a zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov) a vyvodí z kontrolných zistení pre žalobcu sankčný postih, bude rozhodnutie o uložení pokuty ako aj postup správneho orgánu tomuto rozhodnutiu predchádzajúci, preskúmateľný súdom, pretože až týmto rozhodnutím dôjde k zásahu do práv a povinností žalobcu.*“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžfk 15/2018 z 25. apríla 2018 zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 53/2018).

19. Sťažovateľka neobhájila svoje tvrdenie o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 6). Skutočnosť, že sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. V súvislosti s námietkou sťažovateľky o porušení jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť tým, že najvyšší súd napriek existencii odlišného názoru iného senátu najvyššieho súdu pri riešení obdobnej otázky v danej veci rozhodol bez toho, aby sa pre účely zjednotenia právnych názorov obrátil na veľký senát najvyššieho súdu v zmysle § 22 ods. 1 písm. a) SSP, už ústavný súd konštatoval (IV. ÚS 267/2018), že za splnenia všetkých zákonných predpokladov možno z právnej úpravy aj vo veciach patriacich do sféry správneho súdnictva vyvodit' povinnosť senátu najvyššieho súdu predložiť vec veľkému senátu. Prípadné nepostúpenie veci veľkému senátu je pritom podľa názoru ústavného súdu spôsobilé vyvolať neprípustný zásah do základného práva účastníka konania na zákonného sudcu a zároveň založiť vadu nesprávne obsadeného súdu.

22. V prípade sťažovateľky však o takýto prípad nešlo.

23. Ústavný súd je toho názoru, že je nevyhnutné vždy posudzovať prípadný vznik judikatórneho odklonu aj v časových súvislostiach. Kompetencia veľkého senátu správneho kolégia najvyššieho súdu a s ňou spojená povinnosť postúpiť vec uložená senátu rozhodujúcemu vo veci boli založené až novým správnym procesným kódexom (Správny súdny poriadok) s účinnosťou od 1. júla 2016. V tomto období však už skoršie právne názory najvyššieho súdu, ktorých sa sťažovateľka dovoláva (bod 6), boli prekonané už v tom čase tiež existujúcou neskoršou judikatúrou najvyššieho súdu uvedenou v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (bod 5). Od tejto v tomto čase už existujúcej aktuálnej judikatúry sa konajúci senát najvyššieho súdu, ako to vyplýva aj z odôvodnenia jeho uznesenia, nemienil pri svojom rozhodovaní odchyliť a rozhodol v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou iných senátov najvyššieho súdu.

24. Povinnosť postúpenia veci veľkému senátu na zaujatie zjednocujúceho stanoviska a rozhodnutie veci nie je účelné rozširovať aj o obsolentné právne názory obsiahnuté v už

„prežitej“ judikatúre. Relevanciu v tomto smere je možné priznať len zamýšľanému judikatórnemu odklonu od právneho názoru aktuálneho v čase rozhodovania konajúceho senátu, keďže v opačnom prípade by bolo potrebné zjednocovanie neúnosného množstva „historicky prežitých“ právnych názorov.

25. Senát najvyššieho súdu konajúci vo veci sťažovateľky preto nemal podľa názoru ústavného súdu povinnosť postúpiť túto vec veľkému senátu. Z dôvodu nesplnenia predpokladu (existencie zamýšľaného odklonu od aktuálnej judikatúry) pre postúpenie veci veľkému senátu nemožno uvažovať ani o porušení základného práva sťažovateľky nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného čl. 48 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. V súvislosti s námietkou porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd odkazuje na svoje predchádzajúce uznesenia sp. zn. III. ÚS 33/2018 z 30. januára 2018, I. ÚS 276/2018 z 15. augusta 2018 a I. ÚS 374/2018 zo 14. novembra 2018, v ktorých dospel k rovnakým právnym záverom.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2019